

Годишницата за въ Цариград
7 ертбарни петака, а за поези
пасткадъ 8 петака, шест мн-
сечно спомоществование нѣма.
Един брой 3 гр. Паритъ напредъ
На въра вече неспирим.

ГАЙДА.

Пари и писма ще ся испро-
важдат до Г-на Д. Т. Бръка-
лова у Бал-Капан Н. 24 или
право до издателя П. Р. Славей-
ков. Писма неосвободени от
поща, не сѣ прѣти.

САТАРИЧЕСКІЙ ВѢСТНИКЪ ЗА СВѢСТЯВАНІЕ НА БЪЛГАРИТѢ.

ИЗДАВА СЯ НА СЪБИ 15 ДЕНА.

Сега, като, слѣд малкото си пжтувание, подкачями пак изданието на Гайдата, нашитѣ читатели трѣба да бждат увѣрени че не само ще допзлим броеветъ, но ще гледаме да бжде и по разнообразна и по любопитна, сирѣчь по за-нимателна и по ползователна: С една рѣч ний ще гледаме колкото можем да задоволим читателитъ. Но дали и нашитѣ читатели ще са подканят да задоволят нас и по сѣс врѣме да внесжт своитѣ спомоществования; или ще нж карат пак да приговаряме в-сѣки лист за пари? За право нас нж е вече срам се за пари да подканяли; но какво да сторим като нѣкои от нашитѣ спомощници ли спомощници ли да ги кажем нѣмат ни срама ни очил ами ся вкариунят и яджт на Гайдата сиромашката сирмил. Врѣх двѣ хиляди гроша от онжз година имаме да прибирами йоще, и тѣ по-вечето от хора, знаш, които искат да ся славят за родолюбството и за патриотизмъ си; които види ся искат да породолюбчат на Гайдата паритъ и да ги попатриотчат въ своитѣ кесии Хубаво и се по ний ще им кажем, че Гайдарски пари сж зѣминска кост и ще им ся закачат на грѣлото ако рекжт да ги погжлжт. И сега до двѣ недѣли, като не ни ся убадят, ний ще ги направим да им прѣседне, и не само че именно ще ги изболчим да види сѣки кои сж и какви сж тѣзи тѣртеи които ся лакомят за чужд мед, но и спорѣд Свѣтъникътъ ще ги зафанем с-ручилото по главата. ще ги прѣсмлдуваме с-горки сатири до като ги принудим да ни платят щото ни сж длжени: че не е тѣй то от тиква обржж, нѣкой си да ся мжжи пжж други да ся пжжи!

Колкото за тѣз година ето вече броеветъ на цѣлото издание дойдоха до половината, какво има ли още да ся оговорятъ спомоществователитъ и не плащат? Тоз като оставя за по подир и онзи като оставя ами Гайдата как ще върви напредъ!

Ний благодарим на настоятелитъ и на спомоществователи-тѣ си в-Търново и Тула че си платихъ сѣ врѣме и на пзлно; ако да бѣхъ тѣж лесни на тѣкмежа си и другитѣ настоятели и спомоществователи изданието на Гайдата нещеше да е тѣй прислжгяво. Но сега вече надѣеми ся че както спомощницитъ тѣй и настояницитъ ни

ще ся свѣстят и нѣма да ни правят таквизи прѣчки, като знаят че “Без пари нѣкоя работа не вари.

ЛЮЦКОТО СЕЛО 10 Дек. 1864.

Има доста врѣме от как липсуваме ний от голѣмото село. Дѣ бѣхми, кѣдѣ сме, и кѣдѣ ходим да са рѣем, то не влѣзва на Гайдата в-ручилото, а това което може да влѣзе в-ручилото на Гайдата, то не влѣзва в-работа на нѣкои от нашитѣ читатели. Тѣ не обичат тѣз свирни които по идат на Гайдата; тѣ, искат да знаят голѣми работи, като нѣкои от сватовитѣ си в-голѣмото село; искат да знаят какво става и какво не става по свѣтътъ, а най-много искат да знаят за онжз работа която сж я кръстили ВЪПРОС. И толкозпо много искат да знаят за него тѣзи, които или нищо не вършат за него или се са канят на вършане “като гладен Грък на пѣрчане.”

Искат да знаят и толкоз. Но като ний днес не сме на туй знайчяво мѣсто и не сме в-попарата на тамкашнитѣ знайчери не можем да им обадем нищо истинско за това що им са тѣм толкози ревне да го знаят; а за да не са сърдят на нашето не знайчество, ний сторихми да ги позалжжемъ като им по-свирим слѣдната прикасчица.

Имало едно време един мжж и една жена, ступан и ступанка, каквото, храни Боже, сичкитѣ наши оженени братя. Богати от поревки, тѣ биле сиромаси от към парици, каквото, да речеш, наша милост и сички тѣзи дѣто сж като наша милост. Една вечер, прѣз дългитѣ зимни нощи, тѣ наклали огъньтъ и сѣднали, да речем, под камината да са грѣят и да са разговарят за своята бѣднина.

“Ех! какво ще е хубаво нѣщо мжжо, рекла жената, да сме и ний като хората, да поимвами парици, а чи да си набавяме каквото ни са поиска! Или еди-кой и еди-кой като им дал Господ че как са лесно минават! женитѣ им сѣкѣй свет ден се сѣ нови дрѣхи: че са обличат, че са прѣмѣнуват, че колко хубаво я!”

— “А че хубаво жена, ама не е до сѣкоко. Нас пжжъ тѣй нж орисала орисницата и ний ша са мним както можем пак хайдѣ; ам чи какво сега, нѣ-

ма да са затрийми я!”

— “А бе, нѣма да са затрийми и ша са миним и ний както да е, като сми жюви и здрави, ама се по-друго то онуй, дѣто поимва челѣк бѣли и желти люспици. Като има челѣк парици, ’на как си се му по-шен бива кобилката. Каквото ми са е хеле при- щяло сега за Колада да си направя и аз един ат-лазен фистан, и един кожух че да са облѣкѣ, да са кордисам, че да трѣгна е тѣй, (ама гледай как де), на пук на онѣз и на онѣз. Да знам кѣдѣ-й тѣз пуста орисница отивах чак до небето да я тѣрся и да ѝ ся моля до черната земя да ориса и нас бато другитѣ хора, да можем да имами каквото ни трѣба и да не сми тѣй ухризмени между хората и петим-ни за едно и за друго, ами да сми и ний хе, като хората!”

“А че кѣдѣ-й я! кой я знай дѣ живѣй, и аз бих ѝ попросил нѣщичко,” рекъл мъжът.

“Ето ма,” рекла орисницата, като ся исправила прѣд тѣх, “Искайте какво ще искате да ва орисам.”

Мъжът и жената ся заспогледвали.

“Искайте от мене три нѣща,” рекла пак орисницата, “и каквито да бѣдѣт ша сторя да ги пос-тигните.”

“Да исками. . . .” рекла жената; но мъжът ѝ прѣсѣкъл рѣч и запрѣварил та казал: “Да си помислим че тогаз ше исками.”

“Добрѣ,” рекла орисницата, “помислѣте си и каквото пожелаете аз съм готова да испѣлна жала-нето ви.”

Орисницата липсала, а тѣ сѣднали да кладѣт огъ-нѣт да ся грѣят и да мислят какво да просят. Там дѣто ся грѣяли и мисляли, огънѣт ся разгорѣл и рас-тѣял; жената зела да го прожарави и подстѣкне, но при видѣт на хубавата жара, тя без да ся осѣти извикала: “пѣжй мѣжо, каквата хубава жара има, да има сега един *суджук* (който не ще да го каз-ва турски, да го научи български — наденица го каз-ват — и тѣй да го дума,) да го опичем че да си хапним, какво ще е хубаво нѣщо я!” И ето, тя издумала и не издумала йоще, един суджук ся на-мѣрва прѣд тѣх.

Мъжът ся ядосва и разгнѣява вече до не май кѣдѣ; зе да пращи и да гълчи: “Да та убие Гос-под да би та убил, поразнице нѣдна; суджук ли намѣри да искаш, мари вещице проклета, че исхаби едно от прошеніята; които имахми да просим? Сега катво да та правя? освѣн да поискам пѣж аз на този час този суджук да залѣпни на носѣт ти за вѣчен бѣлѣг на твойто неразумство!” И на че на думитѣ му суджукът ся подѣма и залѣпнува на же-ната на носѣт, като че да е там израсал и бил и прѣбил.

Жената уплашена от сбръкването си, а йоще по-вече от туй дѣто провиснало на носѣт ѝ, стоеше като вкопана и само плахо-плахо гледаше мъжя си. Мъжът не помалко смаян и той за станалото сѣдеше мѣлком зачуден, какво да прави сега! Оставаше им

йоще едно исканіе да искат и той не знаеше на какво да го употребят.

“Да сторим,” рѣкъл той най подир на жена си, нѣкак по милаим, “да сторим да исками имот, пари да имами, а че да можеш да ся прѣмѣнуваш барим каквото ищеш!”

— “Ще та прѣмѣнят въз баща ми,” ся раз-рази жената в-клетви, като видѣ че мъж ѝ положи воденицата. Такваз ша ти ходя аз прѣмѣнена със цѣл суджукъ на носѣт ми, за хубост. Зер туй ищеш ти, да станеш имотен, да имаш пари че да зади-ряш хорскитѣ жени, а мене да мя гледаш такваз със суджуклия нос и да ти иде кеѣт! Стрѣла ще та устрѣли! И като бѣше ѝ ся набурило удари най подир да плаче, и поизлека да нарежда. “Добрѣ аз като жена глупава, излѣгах ся, ами ти като си мъж и уж нѣщо си уменѣ и хитѣр, туй ли намѣри да ищеш да залѣпне тоз пустѣй суджук на носѣт ми, аз какво да правя сега? Как ще излѣза прѣд хората? думаше тя и ся обливаше със сълзи.

Сълзитѣ на жената сѣ най добрият цѣр против гнѣвт на мъжът. Горкият мъж като видѣ жена си да плачи, смили му ся сърдцето за нея, и фана да я пита, “ами какво да правим сега? остава ни едно нѣщо още да просим. Ний исхабихми прошеніята си без да можем да ся ползуваме от прѣдложеніето на орисницата да попросим нѣщо за в-работа, като имот, пары, слава. . . .” “Суджукът, суджукът, тоз пустѣй суджук гледай да ся махне от носѣт ми а че имот, пары, слава. . . . сичко поврага да иде,” викаше жената. — “Амчи атлазеният фистан, амчи хубавиет кожух. . . .?” продължаваше мъжът лукаво. — “На врага му и фистан и кожух, суджука гледай да го нѣма на носѣт ми ти кзвам, или убивам ся, фѣрлям ся затривам ся. . . .”

— “Ех, суджукът да го нѣма на носѣт ти,” рѣкъл мъжът, и суджукът паднал ама и тритѣ желя-нія ся свѣршили.

На нашитѣ читатели е простено да ся смѣят кол-ко щѣтъ като четат тѣзи суджучана приказка, ама не им е простено да ѣ тѣлкуватъ и да ѣ срав-няват с-нашето положоніе в-отношение на въпросѣт. Защото макар да е писана намѣсто извѣстия за въ-просѣт, и да са вижда от една сграна малко подоб-на на него, тя си има друго тѣлкувание. Пазил нѣж Бог да турим ний такѣв ум да подметниме тѣз при-казка с-намѣрение да прѣдставим истинското поло-жение на работитѣ. Ний я приказкахми просто да по-залѣжим читателитѣ; но който не вѣрва на думитѣ ни и иска да каже че суджукът прѣдставлява едно от нашитѣ желанія, нека мисли как да ся оправим ний с-онуй наше прошение за независната Иерархия, която провисна като суджук на носѣт ни.

ВЪПРОСЪТ.

В-последният брой на Гайдата ний оставихми два-мата наши народни влады в-метохѣт при народна-

та наша в-Цариград черкова, дѣто бѣха ся остановили за врѣме слѣд завращането си от заточение; сонмът пак на другитѣ не наши владици по Фенер оставили ги бѣхми на крак против тѣхъ да ги дигнатъ от енорията на патриархът и да ги върнат или изново да ги пратят на заточение. От тогаз на сам ето какво е станало,

Не нашитѣ владици не ги слѣтя според перянето им да сподучат в-неприятелскитѣ си замисли. Нашитѣ владици по прѣдложение на правителството своеволно ся прѣвѣстихъ да живѣят на *Ортакою*, с-пълна свобода да ходят на сѣко друго мѣсто из Цариград, лакводо и в-народната ни черкова за да ся черкуват. Т. Т. П. П. имали честта да ся прѣдставят прѣд Н. В. Али Паша, който ги приел с-отличителна благосклонност; послѣ това тѣ ходили на остров Халки да посѣтят и другитѣ свой сподвижники и състрадаец Н. Прѣис. Паисия, и днес Тѣхно Прѣосвященство наслаждават ся на царската милост свободни и спокойни от сѣка страна; това само ни наскърбява дѣто чувами че Н. Прѣос. Дѣдо Авксентий бил болен.

Колкото за прѣдставителитѣ освѣн това што видѣхми в-Свѣтникът че подали на Н. В. Али Паша отговор върху рапоритъ на грѣц. събрание, и че на 18 миналаго ходили пакъ при Н-во В-то друго по пово не знайми какво има да ся направили и да правят. Едно от частнитѣ до нас съобщения казува: че уж тѣ подали ново прошение на Портата и молили Импер. Правителство за едно колкото е възможно по скоро рѣшение на въпросът, или едно уволнение за тѣх да ся разидат, и това тѣхно прошение ся zelo уж во внимание. В-друго пак писмо от Цариград ето що срѣщаши: *“Прѣдставителитѣ ся шурут пак тѣй на горѣ на долу както и напредъ. Повече ся занимават да измислеват срдства как да продължат съществуванieto си на прѣставителството си и да укрѣпават благоволенieto и по-вѣрнето на народът в-тѣх си, от колкото да промишляват за общитѣ жьртвенник (?). Ако да ся бѣха уллучили..... Лѣжцитѣ не почитат — но да лѣжат тѣ сами за длѣжност го считатъ.”*

От тѣзи двѣ противоположни извѣстия ний нито едното можемъ да потвърдим нито другото да повѣрвами. Помѣстихми ги само за да покажем как според таквизи едни съобщения от столицата, могат да са съставят различни мнѣния по вѣн за служението на прѣдставителитѣ, и как става щото едни от съотечественицитѣ ни ся намѣруват повечето излѣгани а други сѣкога недовѣрчиви. Както нашитѣ по вѣн съотечественици сѣ любопитни и нетѣрпѣливи да знаят какво вършат прѣдставителитѣ в-столичата, тѣй и жителитѣ на столицата не помалко страдат от тѣз болест; но *понеже*, прѣдставителството не е ковоцѣлк че да работи цѣл ден и да чука и да хлопа та сѣкѣй да го чува; и не е като да искара една бравда, или мотика, че да я отѣрли

на страна и да каже, ето това изработих: любопитаритѣ ся впушат на догатки, и сѣкѣй спорѣдъ собсѣниѣт си възглед на работитѣ, и спорѣдъ расположението си към прѣдставителитѣ, прави съображения за дѣлата им. И тѣй ся разнасят слухове безосновни; ако на добръ а то прѣкалено, ако на злѣ а то прѣсолено. Тѣзи слухове кажи че сами по себе си сѣ нищо, но по слѣдет ията си сѣ вредителни; защото ввеждат неопитнитѣ в-заблуджение и тѣй ся растрояват и побръкват много работи.

Какво пригледахми ний, нашитѣ съотечественици ги мѣчи и ги смущава много протакането и продължаването на въпросът — нѣщо което нема никаква важност, като примислим че в-столицата, както и по други мѣста, има частни давини които сѣ за нищо и само между двѣ лица, и ся гледат по съществуващи закони, а че пак ся протатак по 5, по 10, че и по 15 години; а тука давинята е между два народа, и ся гледа по съображение на миналото на настоящето и на бѣдущето; тѣй като е може ли тя така лесно да ся скѣса?

Пра на глава мисли че е сичко лесно;

Но лесното става опако, несвѣсно.

Постоянство само, двърдост в-намѣрението и твърда надежда на правдолюбивото Правителство и нека никой ся не сумѣва че въпросът ще ся рѣши в-наша полза.

Въпросът е народен а не прѣдсавителски, и прѣдставителитѣ немогат да го сбъркат, както искат нѣкои да кажат, или и ако стане или по незнание или умишлено да го збѣлкат, народат може твърдѣ скоро и твърдѣ лесно да им смѣне прѣдставителското манте и да си го управи. Но до като е тѣй трѣба и ний от страна що сме сѣкиго едного да го боли сърцето за общитѣ интерес и сѣкѣй да ся позанимова и с-народнитѣ работи, а не тѣй да оставями сичко врѣх едного или врѣх двама да го вършат, а ний сѣ й да гледа само своя та си работа, и да ся неинтересувами повече освен когато го прискѣса на врѣмѣт нхщо нѣкого да ся испѣва да вика врѣх тѣх, че не щѣло тѣй, че не ся вършило искрено и нам какво си; а че като ся навика, добръ да зарѣже пак сичко и да остава да вършат работата пак тѣзи които сѣ осѣждани кано не способни.

Въпросът е народен рѣкохми, но сѣка една народна работа и также работа на сѣко едно частно лице, което принадлежи на тоз народъ, и то ся казва народност. А парод той що народност нема

К-рѣгявам се но напредку спрема.

ДЪЛГЪТ НА ГРѢЦКАТА ПАТРИАХИЯ.

От Свѣтникът ний най напредъ научихми какво сѣ направили и как сѣ ся отговорили Софиенци за издѣлжението на този дългъ, от Гайдата пак и от Турция разбрахми мнѣнието и разсужденията на

Търновчанитѣ пак за него. По подир видѣхми пак в-Свѣтникѣтѣ отговорѣт на Сивлиевцитѣ. Сливненци, казват, отговорили, най напред че в-тѣхнийт град, както и по вазаата, не ся намѣрва ни едини Грък и за туй нѣма кой да плаща гръцки борч, и по послѣ пак да видим как ще постѣпятъ другитѣ по гладни епархиелни градове и ний сми готови да ги слѣдуваме. Нѣщо подобно на туй ся отговорили и Шумненци. Какво ся отговорили по другитѣ мѣста в-България, каквото в-Руссе, Видин, Ловеч, Враца, Свищов, Силистра, Тулча, тѣй и отвѣд в-Тракия не е йоще явено, или ний на тоз час, като пишем за това, незнаими; от чување само доземами че на сѣкадѣ Българитѣ сѣ отговорили, ако и уклончиво нѣкак по доста ясно за да ся разбере че тѣ сѣ не расположи да направят това добро на Гр. Патриархия, с рѣч да ѝ платят *борджѣт*.

Двѣ мѣста само, до днес дѣто знаими, сѣ ся изразили без забикалки и сѣ казали прямо че за Гърцитѣ пири не можѣт да дадѣт и тѣзи мѣста сѣ от Варненската епархия — Пазарджишката каза в-Добруджа, и Везир-Козлуджанската тамже. Мѣста не значителни между другитѣ градове и доже би на млозина не извѣстни; мѣста които затлужватъ вниманіе на сѣкиго, както по прямодушието и откровенността си тѣй и по искренности-та и приверженост-та си към Имп. Правителство.

Мюдюринѣт в Везир-Козлуджа като расфѣрлил данта за дългѣт на патриархията съразмѣрно спорѣд населението на сѣко село, свикал селенитѣ да им раздаде пусулитѣ и да иска да внесѣт означенното количество; но селенитѣ му отговорили че като им остава йоще толкози сума да плащат на Царското даване, не можѣт да оставят него на страна и да трѣгнѣт да берѣт пари да плащат Гръцки Борджови. И слѣд това пак на принужденията и заплашванията от страна на мюдюрина, тѣ отговорили: “Можите данѣ запрѣте, можите каквото щѣте да нѣ направите, но на Гърцитѣ пари да давами не нѣ карайте. Искайте за Правителството и ако не дадемъ тагас нѣ наказвайте.”

В-Пазарджик пак векилинѣт на тая казаа — Хаджи Иван Джумалията, така е отговорил испърво на Мюдюринѣт а послѣ и на Каймакаминѣт: “Сиромаситѣ казватъ че не сѣ дължни ни една пара на Патриарха, или на нѣкой владика. Когато ги познавахми се сми си плащали на пѣло, и никога не е останало от нѣщо нѣкой *бакія* да им давами. На Царщината много пѣтя е оставало нѣщо бакія да плащамы, но на Гърцитѣ никога, и когато Царщината е смилявала сиромаситѣ и им е харизовала бакийтѣ, Гърцитѣ владци им сѣ продавали бакѣртѣ от кѣщи, чергитѣ им, бравитѣ им варѣнджа сѣ продавали и сѣ си земали паритѣ. Нека кажат кога не сми си платили; да помажат от коя година и от кой калем сми дължили ний на Патриарха. Не ний по той е намдѣжен. Три пѣтя помня аз, казал маститий старец, как сми давали *имдадие* за Патриарха; освѣн редов-

нитѣ даноци на владѣцитѣ, силом са земали от нас за Патриарх-хане, за Балаклии и не знам какви си боитии, и ни една счупина пара не сми видѣли до сега да ни ся върне или да ни ся прифатне от нѣйдѣ. Царщината дѣто е Царщина и войска храни и други толкоз *масрафи* прави да нѣ брани и пак като се имдадиен върна го и го прифана на народат, а тѣзи какво правят тѣзи пари дѣто ги зимат? войска не хранятѣ, дженѣт с-нѣкого нѣмат, за *дова* сирмия не им трѣба, от дѣ сѣ заборчѣли? кѣдѣ сѣ прехосали паритѣ а дѣто събирали от фукарата, че товарят пак нас да им плащамы борчат.

Ний ся молими, рекѣл най подир Дѣдо Хаджия, на Правителството данѣ не *сойдурисва* на тѣзи Гърци които земат пари от нас та ги проваждатъ по Мора и по чужди хора. Тѣ не щѣт от нас да има между тѣх в-мезлича им да не знаими кѣдѣ дѣват тѣ тѣзи пари, за туй и ний неможем да давами пари като не знаими какво стават.

Тѣзи и други такивини на мѣсто приказки е изказал прѣд мѣстнитѣ власти векилинѣт на Пазарджишката казаи и ги е убѣдил в-правдината на Българитѣ да не дават на Гърцитѣ пари.

Спорѣд *Свѣтникѣтѣ*, в-Шовдивската епархия не била стагнала йоще заповѣд-та за събираніето на орѣдѣленната сума за издѣлжаване на Патриархийнийт дълг. И според както ся от дописката разбира и там не сѣ расположены да сторят туй добро на Гръцката патриархия да ѝ платят борчѣт. И не само тава, но тѣм им са щѣло, ако има нѣкак прилѣг, да отворят давния с-патриархията за 12 милиона и половина гр. които в-разстояніето на 30 год. е издавала тая епархия на гръцкитѣ владци и на гръцката патриархия; да подирят какво сѣ спанѣли тѣзи пари и за какво добро на черквата сѣ дадени.

В-Македония, Бѣларското население от 13 кази в-Солу скийт санджак испратили прѣдставители до управителѣт на този санджак да ся молят прѣд Правителството да ги отпѣтнот от съмоволната и не законната заплата на този гръцко патриархийски борч. И що е любопитно че и гръцкото население на тѣзи епархии ся отказва да плаща борчѣт на патриархията си. Гръцитѣ сѣ искали на едно с-Българитѣ да подпишат прошеніето си за това, но тѣзи дирнитѣ не приели и направили прошеніето си отдѣлно.

В-Воден, дѣто чорбаджиитѣ придумани от владиката склонили били да привудят народат да плати паритѣ за патриархийскийт борч, селенитѣ от сичкитѣ села ся събират и като ся явяват прѣд мюдюринѣт раздират си и ризѣ-тѣ прѣд него викаещ *аман* до Бога от гръцката патриархия. Мюдюринѣт ги поканил да проведат от своя страна прѣдставители до пашата в-Солон и там да ся отговарят, и тѣ проводили двоица.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ-ТѢ.

Днес като *прѣкарвами* прѣз очи писмата на наши-

тѣ дописменици, които в-отсъствието ни от Цариградъ сж испратили до нас, твърдѣ задоволни оставами от съобщенията им, за туй и публично им благодарим и поканяни ги и за напредъ да нж нелишават от интересни-тѣ си съобщения. Колкото за съдържание-то им, из едни от тѣх ний ще направим по подир нѣкои извлечения, а други ще си останат спорѣд дѣто им е минало врѣме-то за което и ще прощават нашитѣ читатели. Ний оставами под длѣг да ги задолим за напредъ.

ВАРНА. — Гръцкият Митрополит на нашата чисто Българска Епархия са прѣстави, сирѣчь, смрѣ са. И не-го Бог да го прости, а пак нашата тука Гръцка подква-са Гагаузитѣ Бог да ги свѣсти. Владиката още топлъ и родининитѣ тѣ не ся сколасали да разграбят каквото има той да е поскажал, тичат да бият телеграф на Патри-ка додѣ не е истинало мѣстото да проводи пак Грък владика. И веднѣж и два и три дрънкат тѣ телегра-фѣт, и три дни държат тѣ мъртвецѣт непогребен сал да пристигне жив владика уж да дигне мъртвиѣт и да го по-гребе, а с-един усуд да закисне на мѣстото му тѣй щото да е кѣсно вече ако рекат Българите да ся протестират; не незнайми как са намѣрихж на патриархията рѣцѣтѣ вързани тоз пѣт та не можѣ да послужи на своитѣ усердни клиенти. Като напразно чакаха нашитѣ гагалци грѣци изпълването на своята чудновата просба, принудихж ся найподир сдуто вече и вмиришано да прѣдадат гробу тѣлото на свидниѣт си пастир, когото тѣ и при живот и по смѣрти ограби-ха, а нашитѣ Български го оплакаха.

Но грѣцитѣ не са будали като нашитѣ че да жалѣят за мъртвиѣт владици, тѣ немаѣ файда от тѣх, тѣ глѣдат живитѣ че има какво да держат от тѣх. Ей ги пак подир два дни три дни, събират ся, на едно със стагенитѣ и стѣрчениѣт наши съграждане направят писма и проваждат писма и проваждат нарочно челѣк до Патриархията да им издѣла на'дѣв на'трѣ един владика до дѣ Българитѣ не сж ся събудили. Нашитѣ Българи, истинаж не спѣха, и протестираха прѣд Ч. Правительство против намѣренията на своитѣ иноязычни едновѣрци; но що сж Българскитѣ простести за Гръцкитѣ калугери, тѣ като си погледат брадитѣ и протеститѣ ся распротестчат. А кой е този дѣто може да въспрѣ масторѣт на владицитѣ да ги не прави? И защо да ги неправи като има дѣ да ги харчи?

Нашитѣ тука три грѣка и половина на едно със тол-коз пак грѣци моралии дали, казват на подпис че само за тѣх си искат владика грѣк и ще му плащат от себе-си и патриката им искама един нов повненичѣк владика Грък, ама какѣв? су *катжамалжи* грѣк. И сега вече проводиха тука за екзарх едного от присноблагенитѣ влашки изнанници да му приготвя пѣтѣт като прѣдтеча. Ще видим сега, като 7 грѣчолѣтини ся насмат да плаш-тат на един владика да го имат от родѣт им, толкоз хи-леди Българеги не ще ли можѣт да плащат и тѣ на един владика че да бѣде от родѣт им. Но за това повтором.

ВѢСТНИКАРСКИ РАСПРАВИ.

Като остана назад издѣзватето на 12-й брой от Гай-дата остана назад и отговорѣт ни към Б-та Пчела, както и към другитѣ наши Цариградски събратия върху появени-тѣ испослѣ противу нас нѣкои доношения. Ако и да ся е минало малко врѣме, и да е прѣстанала, както казват, Пче-лата, и да сж помлѣкнали за сега нашитѣ противници, ний неможем да оставим отговорѣт си зад вратата; Защото не ни е намѣрението да докараме едни да прѣстанат или да накараме други да млѣкнат, но да направим да са познае правото и истинната.

Твърдѣ добрѣ знайми че не е лесно да отучиш и да от-върнеш глупавитѣ и opakитѣ хора да не записват в-редѣт на прѣстѣпницитѣ тѣзи от съврѣменицитѣ си, които не одобряват тѣхнитѣ пристрастни мнѣния и които са непо-свѣняват да изрѣкѣт без обвинение своитѣ за тѣх сжжде-ния; Но повтарямы да кажем че като отговарямы на таквиз едни, не говорим за тѣх, но говорим за тѣзи които са ин-тересуват, или просто любопитествуват да знаят сѣка една работа, за която става приказка, сжщински как е. И тѣй тѣзи които сж чели или чули обвиненията и доношенията на нашитѣ побратимо-противници противу насѣ, да сторят добра воля да четѣт и да чуят и нашето оправдание.

Българска-та Пчела, която, споредъ както и сама е не веднѣж исповѣдала че, признаваше у насѣ народни чувства, от едно врѣме на сѣгнѣ (от как видѣхви за потребно да ѣ подметнем нѣщо за свѣстяване) обърна и тя жилото си към нас. От най напредъ тя ся помѣчи на два-три пѣтя, да прѣтѣлжува, да прѣначи и да даде други смисъл на членѣт ни в-20-й брой на Гайдата от миналата година; но като видѣ че трудѣт ѣ е суетен в-това, и ний я уличихми още повече в-недобросовѣстност-та ѣ, докопва са тогаз,» като слѣпец о тояга» о лѣжливитѣ извѣстия на дописницитѣ си и етоя в-16-й си брой дой-де тя с-един колкото дѣлѣк толкоз и нескладен член да въспѣе на себе си панигерик, а на нас да исчете великиѣт канон на хули и укори.

Спорѣд нейното казване: тя писала, тя казвала, тя свѣс-тила, тя вразумила; и само тя направила сички добрини на народѣт, и тя е единственната поборница на народнитѣ пра-вдини, а сички други и прѣдставители, и *господари* и вѣ-стникари се сж прѣдатели; само ней сж свидни народнитѣ интереси, само тя ги разбира и тя ги брани бескористно и със самоотверженност, а сички други или незнаят какво правят, или сж своекористни. Пѣж ний ... А! ний сми съ-юзници на фанариотитѣ! (чюваш ли фанариотско сонмище какѣв добѣр съюзник си имало ти, пѣж го не познаваш! на-учи са за това от Б-та Пчела, и виж колко по скоро да послѣдуваш свѣтитѣ му в-които лежи твоето спасение).

Не щем да са прѣпирамы с-Пчелата за нейнитѣ прѣ-имушества, нито ще са мѣчим да забашаваме или да на-малявамы великиѣт подвиги и славнитѣ заслуги на доблест-

веният неин редактор в-народното дѣло на черковният наш въпрос: Тѣ сѣ работи явни и познати сѣкому; Ний ще гледаме, ако можем само себе си да оправдаваме в-това в-което нѣ обвинява той.

Според доношенията на Пчелата тешкитѣ наши прѣстѣпления сѣ тѣзи: че сми имали *слабината*(?) да свързваме сношения с-бради, с-владици, и че сми ходили во врѣме оно при фенерскитѣ владци; но най голѣмийт наш грѣх е, дѣто (спорѣд нейното казване) сми станали по-вѣрени в-дѣлата и сми прѣпорѣчвали на народѣт един влакка отѣрлен от него.

Ако сичко това бѣше истинно, тѣй както го тя прѣдставя, обвиненията ѣ щѣха да си имат мѣстото и осѣжданията ѣ щѣха да сѣ от найправеднитѣ; но чуним то не е освѣн клеветнически лѣжи, ний нема да са простираме да опровергавами обвинения умишлено и по *инат* изрѣчени ще кажем само че не сми нито нѣкому повѣрени в-дѣлата бивали, нито за таквиз работи телеграфи сми получавали, нито на грѣцкитѣ патрици сми лицето виждали, ни да го видим искаме.

Не отказваме че в-нѣкое отношение ний сми са показали снисходителни към Н. П. Доротея, както и към другитѣ нашеници владци в-цариград, но тѣзи наша снисходителност и благонаклонност да кажем не е имала друго наѣдо освѣн народният интерес, та и тѣй тя никога не е прѣвъзмогнала народното у насѣ чувство. Не за единѣ двама или трима но нито за триста владци наѣдаме ний Българскитѣ народ; Не за хатѣрт на Доротея, но нито за Баща си за хатѣрт небихми склонили ний да дѣйствуваме во вреда на общото народно дѣло. Но гледали сми секога да не испущаеми испрѣд очи интересната задружност в-дѣйствованieto за въпросѣт, и в-това онношение ний сми бивали снисходителни даже и към тѣзи които сѣ заслужили ненавист-та на народѣт, и сми гледали как да ги придобийми и да ги имаме от към нас вмѣсто противу нас. И кова което сми направили тѣз година сѣ Г-на Доротея, сѣщото напиривихми прѣди три години и с-сѣщитѣ Г-н Редактор на Б-та Пчела, който нѣ осѣжда сега за тѣзи ни постѣпка. Но питами го злѣ ли сторихми тогази с-него, като ся показавми снисходителни кам поведението му и ся постаравми да го примирим с-народѣт, като му неотказахми оште и в-възможното от наша страна пособие?

Сичкитѣ наш грѣх — ако за грѣх може да ни ся вмѣни това — е, дѣто че ний не принадлежим към числото на тѣзи хора, които постоянно ся придѣржат о недовѣрчивостта в-поправението и покаяването на подобнитѣ си. Нам нито съвѣстѣта ни, нито малкият ни опит в-обществени-тѣ работи не ни позволяват да бѣдем жестоки и неумолимо строги къмъ заблуденитѣ или несогласни-тѣ с-нашето мнѣние. Ний сми сѣкога готови да вѣрваме на съзнанието им, и не ся отказваме от да ги насърчаеми към общата полза. Ако това е слабост у нас или прѣобра-
нне на чувствата ни нека сѣдятъ способнитѣ в-това.

Ний знайми че никой въпрос ся не рѣшава с-*инат* и с-лични каприции, но с-благоразумие и с-възползуване от обстоятелствата, а най вече в-положение каквото е нашето. Ний виждаме че имаме нужда от сички, а още повече от свещени лица. В-нашият въпрос Гр. Патриархия твърдѣ кадко чрижа има и отѣ три хиляди миряне, но три *бради* я направят да примисля, не сѣ обаче нито моята брада, нито брада-та на Почтениитѣ Редактор на Б-та Пчела, които стряскат Патриархията, но сѣ брадитѣ с-които той иска да на въспрѣ да немаме сношение.

Пчека-та ище да нѣ осѣвѣсти че не трѣбало да забравим че «вълкѣт козината си мѣнява, но тѣрсата си никога.» Нека речем и ний че сми сбѣркали дѣто не сми приспособили тѣз пословица на Г-на Доротея; но дали сми сбѣркали дѣто сми ся въздѣржали да я неприспособяваме на Г-на Редактора на Пчела-та, като си наумяваме неговото прѣдишно и сегашно поведение? Зер Доротея е вълк и сега когато сѣс нас ведно обличава Грѣц. Патриархия в-постидното ѣ поведение и неправедно постѣпване, а Редакторѣт на Пчелата е бил агне и тогаз когато като Редактор на България даваше православното стадо и сега когато като Редактор на Пчелата рѣвѣ кого как му скивни. Хубаво агне на истина!

Че и Съвѣтнитѣ дописник от София, и той сѣ подпрѣтал да ни тѣпчи самарѣт зашто сми продумали една добра приказка за Доротея! Зер според неговѣт ум и за негов кеѣ или *инат* трѣбало като ся обади Доротея срѣщу Патриархията, пакъ ний да викним срѣщу него; ако са е рѣшил да ся откаже от Патриархията в-полза на Българскитѣ въпрос, ний да му викним не бива; ако е сторил нѣкое добро да е помогнал колко годѣ за поддѣржанието на нѣкое списание; ако е прѣдстоял да ся откритѣ древности; ако сѣ го приели и посрѣшнали нѣидѣ добрѣ, за сичко туй ни вѣж ни гуго. Ами как? Съвѣсѣм друго. Не по право и по разумно спорѣд потрѣбата на общата работа която слѣдуваме, но по *инат* и по планѣт на частни лица които сѣ намѣрили или мѣрсят своята корист в-общото дѣло! Немаме честѣта да принадлежим в-числото на таквиз вѣрли по безразсѣдни патриоти. Искаме да сми справедливи, и както почитаме и зафалѣми Софиенци за народното им чувство, тѣй да ся радваме и за проевението му у Доротея и както сми осѣждали и порицавали Доротея за заблудението му, тѣй ще осѣдим и софиенци ако тѣ заблудят, ако рекѣт да жертвуват общото добро за частни каприции и лични негодования.

До днес ний нѣма што да рѣчем върху поведението на Софиенци, но зашто ся обижда Г-н дописник като говорим за доброто на Доротея? Санким злѣ ли е ако можим да спечелим и други дѣятели върху черковната ни с-Грѣцитѣ расправа? Доротея ний мислим че го знайми не по малко от Г-на дописника и без обвинение можемъ да кажем че той е по добѣр от своята репутация, и когато иска да заслужи уважението заслужава го вѣрно.

Ний не можем да не исповѣдаме че при умъ-т си, при дѣятелност-та си, при мъжество-то и настойчивост-та си ако да пристане той да съедини честност и прѣданиост към народното дѣло, в-тѣзи обстоятелства той може да принесе полза много по голѣма от тая която приноси с-перазбраннитѣ си кряскания сичка тая пасмина [кресловци и—редактори и дописници, които ся храбрят само в-я-гълът на стаичката си и на които сѣнката нестига пода-леч от постъп им над писменинѣт стол. Ето защо ний ся зарадовахме на първитѣ бѣлзи за неговото съзнание; и ако сми казали нѣщо благоприятно за него не сми казали нито нѣщо прѣувеличено нито нѣщо прѣиначено отъ истината и казали сми го йоще с-намѣрене да потиками общата работа, а н едного да пофалим а другото да обидим. Не е ни ново ни странно че при ведението на общественитѣ дѣла често ся явяват лица, които с-поведение-то си днес принасят най голѣмата услуга на народа а утрѣ тѣ земат таквоз направление щото може да го о-пропастят; Тогаз длѣжни ли сми ний като им сми признателни за първото да им благодарим и да им зафалим за послѣдното? Тѣй и наопаки, има нѣкои които до вчера да речем сѣ били противни на нѣкое общеползено дѣло, но днес като земат едно поведение съобразно с-общественитѣ интереси да ги отфърляме ли?

На тѣзи капунни ако речем да прѣкапуним дѣлата на сичкитѣ дѣйци върху расправата ни съ гърцитѣ от колко прѣхвалени родолюбци по тежък ще намѣрим днес Н. П. Доротея! Но нека го неоправдаваме ний, нека той самъ с-дѣлата си и с-поведението си за напред да ся оправдай и да покаже народен ли е или не. Колкото за сега ний при сичкитѣ напѣвания на нашитѣ сѣодра-патриоти оставаме си при мнѣнието и за него както и за сички да не гледаме на миналото но на настоящето и нито да хулим нито да фалим по прѣдубѣждение но при видѣт на постѣпкитѣ на сѣкиго.

В-13 брой на Турция добросовѣстнитѣ неин дописник от Т.-Пазарджик счел за нужно да ся убави йоще веднѣж и да повтори добросовѣстнитѣ си клевети сръщо Г-на Чолакова, та като не му ся видѣло за доста само това оклеветание той ся обраца и врѣх нас, и не само че иска да нѣматовари с-грѣхѣт че уж сми запазвали и оправдавали нѣкои си чорбаджии (нѣщо, което нам прѣз умѣт ни не е минавало) ами ся мѣчи йоще да искара и нас рус-скй агентин, като привожда за доказателство на това *хайдутлукѣт ни* (!) че сми били откраднали и завели в-Росия нѣкакѣв си епископ.

Дописникѣт на Турция знай и казва че сми откраднали епископ, а не знай кой е той и как му е името ами тура точки или капки! От капко епископ кой има да е крадил на свѣтът че да открадним и ний?

Но, може би негова милост да загадва за наре-ченитѣ патриарх на соединенитѣ Българи, за когото,

по ненавист, нѣкой от послѣдователитѣ на Унията пуснаха прикаска че ний сми го отведи в-Росия. За това ний отговаряме на Г-во му че: епископ или патриарх не е сребро, или злато че да го скриим в-пазва или в-дѣжб и да го отмѣним: нито е кѣл-бо или дрѣго таквоз нѣщо че да го свийми и да го турим в-турба или в-човал и да го отнесем. То е жив челѣк, и челѣк не какѣв-годѣ, ами епископ, патриарх, обграден от послѣдователи и придружени сѣкога от свита, тѣй що да ся открадне дѣйстви-телно патриарх не е тѣй лесно, както да ся каже че е откраднат. Той можеше да повика като го кра-дят, неговитѣ послѣдователи, свитата му можаха да осѣтят, щѣха да чуят, да видят още и да уловят този чуднитѣ кради-патрѣ хайдутин.

И за какво можеше да ни притрѣба толкоз този Униятски патрик че да ся турим да го крадим? Как-во става от краден патрик? Или ако ставаше нѣщо и ако да бѣхми изнапѣрили ний туй ново икуство да крадим патрци, не бихми ли прѣдпочели да от-крадним грѣцкият патрик, от когото тегли сичкият Български народ, а не тогѣз, който бѣше противу-положен нему и на когото прѣбѣжданието в-Цариград бѣше за в всѣкой случай интересно за нас, които ся борим против властолюбието на Константинопол-ският грѣцкй патрик.

Най подирако този епископ или патриарх е бил такѣв, който може да ся кради, и ний дѣйствително сми го откраднали и сми го завели в-Росия, то ще каже че и тѣзи които прѣди нас го водихѣ в-Рим да го правят патрик сѣ го откраднали и без негово съзнание сѣ го водили и сѣ го патричили. А такѣв един челѣк който ся оставя на едни да го крадят и да го водят по Рим, и който доди тука и ся при-познай за патрик че подир два дни ся остави да го кради другѣй и да го води на-въз друга страна; та-кѣв хубосник, ще кажем ний, който ся е зел да играе таквази поля да ся оставя да го крадѣтъ днес едни а утрѣ други — прѣкрасен подвиг е сторил то-зи който го е по подир откраднал и го е махнал от срѣд да отърве и народат от съблазън и Правител-ството от главоболие. Да, прѣкрасен подвиг, но ний не межем да ся пофалим че сми го сторили.

За отдаличението на Униатският епископ от Ца-риград ний сми негли и толкоз повинни, колкото и за отстранението на Цанкова и на Ваклидова, а тѣх ний нито ги крадихми, нито ги в-Росия водихми, но просто говорихми им онова което бѣхми длѣжни да им говорим.

Ний за неотмѣнна длѣжност сми имали сѣкога да не щадим увѣщанията си към сичкитѣ наши съоте-чественници за да ся не поддаваме на чуждо влия-ние, както не на Католишко, ни на Протестанско тѣй не и на Руско, но да бѣдим както и бацитѣ ни при-верженни към вѣрата на отцитѣ ни и вѣрни на Им-ператорското Правителство и ако нашитѣ увѣщания и убѣждения ся подѣйствуваха на нѣкого, то ний

сми сторили таквози прѣстѣпленіе за което вѣрва-ми че нѣма да нѣ обѣси Правителството според злобното желание на нашитѣ недоброжелатели.

Но сичка тая баснословна история за краденіе-то на Униятскиѣтъ Епископ не е друго освѣдѣн една растуха на излъганиятѣ послѣдователи на унията и една голословна причина за клевета врѣхъ насъ отъ силнитѣ в-злобата си, но слабитѣ в-домогванията си наши клеветници — чловѣченца на които на страстичкитѣ ний никога нема да пристагем.

Нашитѣ противници ги блазни белким че като ни подиѣтнат такваз една меча кожа ще нѣ уплашат, и с-набѣжданията си ще нѣ накарат да смѣлчавами тѣхнитѣ низости и да не осѣждами тѣхнитѣ заблуждения; ето казвами им че сѣ излъгани. Ний не сме от тѣзи хора. Ний нѣма да ся откажем от да ги изобличавами; защото познавами че сме длѣжни да го правим това, и защото сме увѣрени че с-това не само не грѣшим в-подданническитѣ си длѣжности, но йоще и служим на Правителството, като раскривами истинното положение на работи-тѣ; и най подир, защото таквози едно публично клеветене и от лични страсти злобно нападане врѣхъ невинитѣ царски подданици не е служение в-интереситѣ на Правителството, не е *диосцеси едипсизмъ и кюлханеликъ*!

Зер сега Юрдан Ненов и други подобни нему интриганти, които с-интриги и шарлатании гледат да ся одѣржат на учителското звание да земат пари бадехава и да хаятъ златното врѣме на дѣцата, тѣ сѣ почтени и вѣрни хора, а тѣзи които им прѣчат като Чолакова, и тѣзи които ги изобличават като Славейкова сѣ чужди агенти! Блазе на Турция че има таквиз почтени дописници и ги вѣрува!

(Продължение отъ Писмото на Г. Йоаниди)

Тешко! святотѣрновска-та Митрополия станала приѣжище на злонѣрвие-то и на распуство-то! Тѣрновчане! отворете очи-тѣ Ви, и дигайте ся веке! врѣмя да управите зло-то, и да ся явите прѣдъ свѣта чи сте истени Българи! А вый. долномахаленци, защо имате сношенія съ таквизи хора, нарушители на честа на домородства-та Ви, и не подражавате достопохвалень примѣръ на съотечественници-тѣ Ви, които отъ давно откъснаха всѣкое съ тѣхъ сношеніе; глупави!

Послушайте синца! Архирей-тѣ Ви е мжжъ добъръ и добродѣтеленъ, и има голѣмо терпение но, ако терпение-то му и имаше други елатиры (*ελατήρια*) освѣдѣн сребролюбие-то, тогизъ терпение-то му бы было горно отъ всяка похвала той чека рѣшеніе-то Българскаго Въпроса, да събира пари-тѣ, които има да земне, и да си отиде. Ако слѣдъ събирание-то на пары-тѣ, той държи едно малко количество, и останали-тѣ ги расположи за полза на учебни-тѣ Заведенія, тогизъ направете една особена Икона за него, почитайте го като единъ святъ. Инакъ, Ар-

хирей и сребролюбецъ ся нѣща противоположни едно-то на друго-то.

Да не мысли никой че азъ отъ страсть или по нѣкоя друга причина изложихъ тука тѣзи мысли. Не! Всѣкий добросовѣстный чловѣкъ има священна длѣжность да исказува истина-та. Защото *φίλος μὲν Πλάτων, φίλτατῃ δὲ ἡ ἀλήθεια*.

Туй за сега, и другъ пѣтъ повеке. Ва поздравлявамъ братски, и остаю съ надежда да Ва видя пакъ съ Божія воля. Прощавайте!

ПЯНСКА МОЛИТВА.

О слушай Бахус, Боже нашъ,
Що даваши винце-й педенашъ,
Прѣдъ тебе припадамъ поклоненъ
И край калъ-та потѣрколенъ:
Ще славѣхъ тебе азъ Творца
Съ таквизъ поклонъ до конца.

Сѣка година даваши ти
Се ново гроздіе да цвѣти,
И пакъ *въ чорбата* на плода
Ти вливаши сладостна вода!

Но пуста, клета наша честь
Коремътъ ни едама ли шест
Окы да може да сбере;
За туй, о Богъ, стори добръ,
Корема ни да разширочи,
Ти заповѣдай и речи,
Отъ туй питье да собира то
Окы наймалко барим сто.

И пакъ та молимъ, Боже нашъ,
Да опрѣдѣлиши както знаши
На мѣсеца баримъ веднѣжъ
Да иде винце вмѣсто дѣжъ
Да може съкий сиромъхъ
Да пий на вѣра и безъ страхъ.

А противъ тѣхъ невѣрници,
Що ти не служатъ съсъ шолцы,
Потопъ задай отъ туй питье
Да ся издавятъ сички тѣе;
Пѣкъ кый на твоя слава-й честъ
Да ся напийми пакъ и днесъ.

ПОДКАНЯНИЕ ЗА ДѢЦАТА В-УЧЕНИЕ.

Туй да ти е все в-умѣ-тъ:
« Опитвай ся пакъ. »

Бы не случи първы пакъ,
Опитвай ся пакъ,

Покажи че си юнакъ.
Дръжъ ся ты шещъ побѣди
Само постояи бѣди

Опитвай ся пакъ

Неможъ ли отведнѣжъ

Опитвай ся пакъ

Ако пакъ го ти не знаши

Опитай ся пакъ

Както могатъ други ты

Тѣй съ тѣрѣбие можъ и ты

Да нѣ останешъ тѣй простакъ

Опытвай ся пакъ.